

El Xiprer

El Xiprer

Festa de Cap d'Any al pis de rehabilitació, sense una gota d'alcohol...

Els usuaris volen sentir-se estimats, escoltats...

diu la Cayetana, "en aquelles tasques que els homes no se'n surten per ells mateixos". Igualment que en el cas del Xiprer, aquí també hi ha uns quants voluntaris que participen en el projecte, anant-hi cada dia de 7 a 9 del vespre, a l'hora del sopar, per tal que cadascun dels usuaris que segueix el tractament de rehabilitació es prengui la medecina que necessita, evitant així que se saltin les normes. Participen en aquest grup voluntaris com **Salvador Aranda, Carmen Llorente, Montse Civil, María Luisa Torres, Josep Maria Hernán, Elo Baena, Josep Subirats, Carme Berenguel, Felisa Fernández i Ferran Miralles.**

L'ENTRADA AL CENTRE, LLIURE; SEGUIR EL TRACTAMENT, OBLIGATORI

Tots els usuaris del pis responen a un perfil en el qual l'alcohol n'és el principal protagonista. Per entrar-hi cal demanar-ho i cadascú és lliure o no a l'hora d'acceptar les normes que han de seguir si en volen formar part. Una vegada ja al pis és totalment obligatori voler intentar la recuperació com a persona alcohòlica, fet pel qual rebran tota mena d'ajuda per part de la Cayetana i els voluntaris per tal que puguin participar en el pla de recuperació que inclou, a més a més del compromís de no tornar a beure, la visita als especialistes del servei del CAS (Centre d'Atenció i Seguiment a les Drogodependències), metges en general... La majoria d'ells presenten també un quadre molt similar pel que fa a la seva situació familiar en trobar-se sols (molts d'ells han abandonat la seva família), dormen al carrer, no treballen, no tenen diners...

I pel que fa a la condició social i econòmica, pel pis han passat alcohòlics de tota mena. L'arribada al Xiprer significa per a ells un últim esglaó que pot ser el de la seva salvació pel que fa a la recuperació de la seva dignitat personal si són capaços de fer front a una

malaltia "a la qual costa molt de vèncer, però que sí és possible", assegura la Cayetana en fer balanç dels vuit anys que porta al capdavant del projecte i en destacar també que "durant aquest temps han passat pel pis uns 15 homes i quatre, han aconseguit sortir del pis totalment rehabilitats, constituint per a mi un gran motiu de satisfacció i alegria". D'aquí a uns dies, concretament pel Cap d'any, aquestes quatre persones i els seus familiars, juntament amb els actuals sis ocupants del pis, compartiran un any més el raïm amb la Cayetana i el seu marit Santi, "amb un bon sopar regat... amb begudes de taronjada, llimonada, Coca-Cola, aigua...".

Aquests bons propòsits i records de les persones que es recuperen -i que hauran de dir 'Mai més' a l'alcohol-, contrasten amb d'altres casos en què els abandonaments dels tractaments són habituals o aquelles situacions de recaigudes constants... "Es tracta d'una lluita dura i difícil contra una malaltia que anul·la la personalitat i converteix l'individu, diu la Cayetana, en un no res, fet pel qual hem de començar a recuperar gairebé tot, començant per la seva dignitat personal". Els aspectes personals (higiene, educació a la taula, compliment de les normes de convivència del pis...) són també alguns punts que intenten inculcar a tots els usuaris, als quals ajuden també, si ells ho desitgen, a intentar establir ponts de diàleg amb la seva família si l'han perdut, a demanar els ajuts econòmics socials als quals tenen dret...

UNA LLUITA CONSTANT I UN GRAN REpte DEL XIPRER

Molts d'ells, irrecuperables ja per a la vida laboral, cobren les pensions mínimes no con-

tributives, amb les quals ajuden també amb un percentatge mínim establert -amb l'objectiu que comencin a tenir responsabilitats- a fer front a les despeses generals del pis. Acostumen a ser responsabilitat seva igualment, tasques com ajudar a posar la taula, el rentat de la roba, la neteja dels lavabos, tot allò que té a veure amb la seva higiene personal...

Molts dels usuaris que actualment són al pis poden passar anys i anys intentant la recuperació total, un fet que pot allargar-hi la seva estada, una situació prevista com a possible pels responsables d'aquest projecte. A la pregunta del perquè ha carregat amb aquesta responsabilitat, la Cayetana indica que "es tracta d'un estil de vida i d'una opció personal

Cayetana: "Es tracta d'un estil de vida i d'una opció personal lliurement elegida que em proporciona moltes satisfaccions en veure que ajudo als altres, que comparteixo amb ells situacions especials..."

lliurement elegida que em proporciona moltes satisfaccions en veure que ajudo als altres, que comparteixo amb ells situacions especials... Cada dia demano a Déu que no em tregui aquesta il·lusió pel que estic fent amb l'ajuda de moltes altres persones del Xiprer".

Sobre la tasca i el paper que fa aquest centre, assenyala: "Ho veig molt bé, ja que és un referencial i un exemple de com s'han de fer les coses. La pregunta és senzilla: Què seria d'aquestes persones si no existissin centres com aquest? Doncs que estarien pel carrer fent de vagabunds, hi hauria persones que no podrien arribar a final de mes i viurien malament a casa seva, passant necessitats... Afortunadament encara hi ha persones amb ganes d'ajudar als altres altruïstament. Els voluntaris donem, és evident, però rebem tant a canvi..."